

Trăia, cândva, în orășelul Salerno, un tăietor de lemne sărman, orfan de amândoi părinții, pe care îl chema Zerbino. Zerbino era un om foarte ursuz din fire și nu căuta niciodată prietenia sau măcar simpatia celor din jurul sau. El era cel mai fericit când oamenii îi dădeau pace, așa că, pe bună dreptate, era poreclit Zerbino cel Sălbatic.

În fiecare zi, dis-de-dimineată, Zerbino își lua la el toporul și pleca în pădure, unde tăia lemne până la asfințitul soarelui. După aceea, strângea o ditamai legătură de vreascuri și pleca cu ea în târg, să o vândă pe te miri ce, pentru a-și duce traiul de azi pe mâine.

Într-una din aceste zile, Zerbino era, ca de obicei, în pădure, la tăiat de lemne. Întâmplarea făcu să-i iasă în cale o femeie foarte frumoasă, care zăcea adormită într-un luminiș din pădure. Zerbino se miră că la ora aceea, o femeie atât de frumoasă și elegantă își găsisese loc de odihnă tocmai în mijlocul pădurii, și murmură, ca pentru sine, câteva cuvinte de dispreț la adresa cucoanei din fața sa.

Însă, fiind om cu inimă bună, chiar dacă era neprietenos, Zerbino își scoase haina după el, așezând-o deasupra femeii, cu intenția de-ai alcătui un paravan, menit să-o apere de soarele care strălucea pe cer.

Tocmai atunci, o viperă apărură ca din senin, vrând parcă să-o muște pe femeia adormită pe pajiștea din pădure. Zerbino înțelese pericolul și tăie vipera în două cu toporul ce-l avea la el.

Imediat după aceasta, femeia se trezi ca dintr-o vrajă și-i mulțumi lui Zerbino pentru binele făcut. Tăietorul de lemne se miră că femeia știa tot ceea ce se întâmplase mai devreme, în timp ce ea dormea, însă necunoscuta nu era alta decât Zână Apelor, ce scăpase de sub amenințarea unui duh rău, întruchipat în vipera ucisă de Zerbino.

Zâna dori să-i mulțumească lui Zerbino, îndeplinindu-i flăcăului orice dorință și-ar fi pus acesta în minte, însă tânărul, așa cum am mai spus, era foarte posac din fire și nu caută să intre în vorba cu nimeni, nici măcar cu o zână. El îi ceru acesteia, pe un ton foarte puțin prietenos, să-i dea pace și să-l lase să tragă un pui de somn, căci îl aștepta o muncă grea mai târziu.

Și fără să mai stea mult pe gânduri, Zerbino adormi, nemaigândindu-se deloc la zâna de lângă el. Însă aceasta, știind cât de mult bine îi făcuse adineaori Zerbino, nu-i luă în seamă purtarea necuviincioasă și, făcând o vrajă, îi soroci flăcăului să-și

îndeplinească, de-acum încolo, orice dorință i-ar trece prin minte ori ar rosti-o cu glas tare.



Apoi, se făcu nevăzută în râul ce curgea prin apropiere, jurându-și să vegheze ea însăși asupra flăcăului, orice i s-ar întâmplă acestuia de-acum încolo.



La un moment dat, Zerbino se trezi și, luând toporul ce-l avea cu el, începu să taie un copac din preajmă. De fapt, e greșit spus că începuse să-l taie, căci oricât de mult ar fi lovit, nu reușea nici să îndepărteze scoarța copacului, darămite să-i provoace trunchiului vreo zgârietură.



Zerbino se miră de toate acestea, mai ales că se știa un tăietor de lemne iscusit, dar puse întâmplarea pe seama toporului, căruia îi slăbise tăișul în timp. “Eeehe”, spuse Zerbino, “dacă aș avea un topor cu lama așa de ascuțită, încât să retez copacii ca pe-o bucată de brânză, știu c-ar fi bine de mine!”.



Și luându-și avant, izbi atât de puternic cu toporul copacul, încât forță loviturii îl trânti și pe el la pământ. Zerbino se freca imediat la ochi, căci ceea ce vedea îi întrecea orice închipuire. Nu doar el stătea culcat pe pajiștea din pădure, ci și copacul de mai devreme, retezat de lovitură toporului sau. Mirat, dar și bucuros de-o asemenea lovitură, Zerbino își spuse că ziua aceea se dovedise foarte spornică, dacă reușise să culce la pământ ditamai copacul dintr-o singură lovitură.



Mai rămânea acum să-l facă bucăți-bucăți, iar surcelele obținute să le strângă într-o legătură și să le ducă spre vânzare la târg. Zis și făcut. Cu toporul care-l avea la el, Zerbino termină treaba asta cât ai clipi, apoi, făcu legătura de nuiel și se opinti s-o ridice în spinare, ca să pornească spre târg. Însă legătura era foarte mare, căci, fără să-și dea seama, Zerbino muncise acum, în câteva clipe, cât ar fi muncit o zi întreagă, dacă nu chiar două. Flăcăul strânsese ditamai legătura de vreascuri, lucru ce făcea cu neputință transportarea acesteia în târg, folosindu-și propria spinare. “Eheeee,” se gândi Zerbino, “dacă legătura asta de lemne ar prinde viață, m-aș urca pe ea și m-ar duce singură în târg, de parcă aș călări pe-un cal”.



Nici nu-și isprăvi Zerbino vorba, că legătura de lemne se săltă în picioare și veni înspre flăcău, chipurile acesta doar să se suie pe ea și s-o pornească spre târg. Nu era prima minune care i se întâmpla în acea zi lui Zerbino, așa că flăcăul nu se mai miră atât de mult și încălecă pe legătura de vreascuri, care porni în mare viteză spre târg. Oamenii care-l vedeau pe Zerbino, călare pe legătura lui de vreascuri, se mirau din cale-afară, bănuind că la mijloc este curată vrăjitorie, însă tânărul își vedea de treaba lui, căci el și-așa nu dădea socoteală nimănui.



Trebuie spus că în vremea aceea, fiica regelui din Salerno, pe nume Aleli, o fată desăvârșit de frumoasă, bună la suflet și cumpătată la vorba, era îndemnată de către tatăl ei – monarhul Muscă-n Miere, să-și găsească un soț. Muscă-n Miere voia pentru fiica lui un prinț de rang înalt, însă Aleli știa că bărbații aceia nu erau demni de ea, ei dorindu-și mai mult decât mâna prințesei, regatul Salerno. Prințesa Aleli era din acest motiv tristă și gânditoare, iar toți cei veniți să-i ceară mâna fuseseră respinși de către tânăra fată.



Regele Muscă-n Miere insista tot mai mult ca Aleli să-și găsească soțul, însă refuzul lui Aleli de-a se mărita cu unul dintre prinții aceia era de netrecut. Regele se gândea că nu va putea lăsa regatul Salerno pe mâna niciunui tânăr vrednic de-al conduce, căci el așa îi considera pe toți acei prinți care veniseră să ceară mâna lui Aleli. Însă prințesa citea în sufletele lor și nu regreta cu nimic faptul că va rămâne nemăritată.



În seara în care Zerbino se întorcea în Salerno, călare pe legătura lui de nuiiele, prințesa Aleli stătea în balconul palatului, însoțită de domnișoarele ei de companie. Când acestea îl văzură pe Zerbino, cocoțat pe legătura lui de nuiiele, se puseră pe un râs teribil și începură să azvarle în el cu portocale, pentru a-l batjocori peste măsură.



Mai cu seamă două dintre domnișoarele de companie ale prințesei Aleli se întreceau cu gluma pe seama lui Zerbino, râzând de el neconținut, lucru ce-l făcu pe tânăr să se simtă foarte stingherit în fața tuturor. Drept pentru care, Zerbino rosti așa, într-o doară, ca fetele acelea să nu se mai oprească din râs, decât atunci când li se vor toci toți dinții din gură, rămânând știrbe precum babele din Salerno. Tinerele râseră și mai tare, chiar dacă prințesa Aleli, care nu găsea deloc potrivit comportamentul lor, le făcu semne să se oprească. Zerbino zăbovi atunci mai mult cu privirea asupra prințesei Aleli și văzând-o atât de frumoasă și bună la inimă, îi ură să-și găsească un soț pe măsură, iar acela să fie cel dintâi om care o va face să radă cu adevărat.



Trebuie spus că Zerbino stătea mai departe cocoțat pe grămada lui de nuiiele, iar în momentul în care o salută pe prințesă, se dezechilibrează și căzu cât colo. Nu e om să nu radă când altul se împiedică și cade pe jos, așa stătura lucrurile și cu toți cei aflați în preajma lui Zerbino.



Văzând toate acestea, prințesa Aleli râse și ea din toată inima și, cât ai clipi, simți în suflet o dragoste adâncă pentru Zerbino, care habar nu avea de ceea ce tocmai

se întâmplase din cauza lui.



Imediat după aceea, Aleli dădu fuga la regele Muscă-n Miere, care dormea profund, gândindu-se probabil la binele supușilor săi. Cu gândul la dragul ei Zerbino, prințesa Aleli vărsă lacrimi amare pe umărul tatălui său, trezindu-l pe acesta din somn, lucru deloc plăcut pentru Majestatea Sa.



Regele ascultă tot ceea ce avea de spus fiica sa. O veste era bună – Aleli se îndrăgostise, iar asta însemna că și regatul Salerno avea să fie condus mai departe. Regele nu știa, însă, amănuntul cel mai important. De cine anume se îndrăgostise Aleli? Era un prinț? Purta un titlu nobiliar? Sau era doar un străin oarecare, lucru cu totul nedorit de către el, dar se pare că adevărat, din cele ce spunea Aleli.



Regele nu putea încuviința nunta frumoasei sale fiice cu străinul acela, atâta timp cât nu afla mai multe despre el. De la Aleli nu putea ști prea multe – fata însăși îl văzuse pe Zerbino doar pentru câteva clipe; imediat după aceea, tânărul se făcuse nevăzut. Asta era și mâhnirea prințesei, faptul că nu-l va putea reîntâlni niciodată pe tânărul de care se îndrăgostise pe dată. Însă regele Muscă-n Miere o liniști pe fiica sa, spunându-i că va face tot posibilul să afle cât mai degrabă cine este străinul acela, de care se îndrăgostise Aleli.



Zis și făcut. Regele dădu poruncă să se înfățișeze înaintea lui domnișoarele din suita prințesei Aleli. Ele fuseseră de față la toate cele întâmplate mai înainte și, cel mai probabil, văzuseră lucruri ce scăpaseră din atenția prințesei, îndrăgostită peste măsură. Însă, cele două fete nu se puteau opri din râs nici în momentul în care se aflau în fața regelui, lucru care-l înfurie la culme pe Majestatea Sa. Regele încerca să le întrebe despre tânărul de care se îndrăgostise prințesa Aleli, însă domnișoarele de companie rădeau atât de tare, încât Muscă-n Miere se gândi că o făceau pe socoteala lui și hotărî să le condamne pe amândouă la moarte.



Însă nu lucrul acesta fu pricina stăpânirii râsului domnișoarelor de companie, ci faptul că nu mai rămăseseră cu niciun dinte în gură, așa cum le urase Zerbino, atunci când își bătuseră joc de el. Abia acum putură și ele să vorbească și să-i spună Majestății sale că tânărul de care se îndrăgostise Aleli era un sărăntoc de pe străzile orașului Salerno, care se mai și îndeletnicea cu vrăjitoria. Le urase în treacăt să nu-și poată stăpâni râsul decât atunci când vor rămâne fără dinți în gură și, iată că lucrurile se întâmplaseră întocmai. La auzul acestor lucruri, mânia regelui crescuse și mai mult, dar ce putea face mai departe?



Un vrăjitor în Regatul Salerno! Adică acolo unde regele Muscă-n Miere are putere deplină. Tocmai aici s-a găsit să apară străinul ăsta, de care fiica sa, Aleli, e îndrăgostită peste măsură. Cum se putea da de urma acestui vrăjitor? Muscă-n Miere simțea că acesta trebuie găsit numaidecât, nu pentru a se căsători cu frumoasă Aleli, ci pentru a fi îndepărtat de-ndată din regatul Salerno. Dar cum să-l găsească pe individ? Nici domnișoarele de companie nu știau mare lucru – tânărul dispăruse foarte repede, călare pe legătură să vrăjită de nuiiele. Ce era de făcut? “Aaaahhhhh”, regelui îi veni o idee.



Muscă-n Miere îl chemă la sine pe sfetnicul său – vestitul Cotoi, căruia îi încredințase sarcina de-al găsi pe tânărul de care se îndrăgostise fiica lui. Cotoi făcea și desfăcea toate treburile de la curte, așa că, dacă îi era dragă viața, precum și rolul de sfetnic al Majestății Sale, trebuia să-l aducă în cincisprezece minute pe tânăr în fața regelui, alminteri era vai și amar de el. Cotoi se purta plin de bunăcuviință în fața regelui, chiar dacă acesta îl amenințase cu ceea ce era mai rău pentru el, în cazul în care nu-si îndeplinea misiunea. Însă, în sinea lui, Cotoi fierbea.



Acest lucru ieși la iveală imediat ce Cotoi părăsi încăperea unde se afla Regele și fiica sa, Aleli. Cotoi îi chemă la el pe soldații din subordinea sa și, plin de mânie, îi anunță că au la dispoziție zece minute să-l găsească pe tânărul de care se îndrăgostise prințesa Aleli și să-l aducă în fața lui; alminteri își puteau lua de pe acum adio de la viață. Tânărul era un sărăntoc oarecare, ce fusese văzut călărind prin Salerno pe o legătură de nuiiele, probabil vreo vrăjitorie de-a lui. Era tot ceea ce trebuiau să știe soldații, pentru a-l găsi pe Zerbino. Oamenii fugiră în treaba lor, iar Cotoi...



...alergă de-ndată la Prințesa Aleli, spunându-i că totul e ca și rezolvat, tânărul urmând să-i fie înfățișat dintr-o clipă-n alta, datorită zelului de care dăduse dovadă sfetnicul. Aleli să facă în așa fel, încât să se aranjeze cât mai bine, pentru a-l atrage cu totul pe tânărul de care era îndrăgostită până peste cap.



Aleli se bucură de vestea primită de la Cotoi și îi urmă sfatul, alergând în camera sa, pentru a se înfățișa cât mai strălucitoare lui Zerbino, atunci când acesta urma să ajungă la palat. Însă regele Muscă-n Miere surprinsese tot ceea ce vorbise fiica sa cu Cotoi și se îndreptă foarte supărat către acesta, spunându-i:



“Sfetnice Cotoi, văd că nu-ți este deloc dragă viața. Cum poți tu oare încuraja căsătoria dintre fiica mea și un sărăntoc de rând? Eu sunt acela care are la curte ultimul cuvânt. Crezi că sunt de acord cu nunta dintre prințesa Aleli și acest

necunoscut?”. “Majestate”, începu Cotoi, capabil să iasă chiar și din cele mai grele încercări, “nu înseamnă că dacă Aleli este îndrăgostită de acel străin, nunta e ca și făcută. Odată ce acesta va fi adus la palat, ne vom încredința de-ndată ce hram poartă.



“Dacă tânărul este totuși nobil, dar nu are rangul de baron, îi vom hărăzi o moarte demnă de un nobil – adică îi vom tăia capul. Dacă este burghez și a râvnit la mâna prințesei Aleli, spânzurătoarea este cel mai potrivit lucru pentru el. Iar dacă este un om de rând, îi vom hărăzi o moarte pe potriva – îl vom îneca, întocmai ca pe un câine”. “Strașnic te-ai gândit, sfetnice Cotoi”, spuse regele, frecându-și mâinile de bucurie. Mintea ta cea strălucită a luat în calcul toate posibilitățile pentru că legea să fie respectată, indiferent de proveniență tânărului. Sunt mândru că te am drept sfetnic, dragă Cotoi”, încheie regele.



Tocmai atunci, gărzile ajunseră la locuința lui Zerbino și, nemandându-i nicio explicație, îl luară pe sus, ducându-l la palat. Nu le fusese greu să-l găsească pe Zerbino, căci toți oamenii din Salerno îl cunoșteau pe tânăr, iar, pe deasupra, acesta fusese văzut de fiecare călărind pe legătura sa de vreascuri.



Zerbino habar nu avea ceea ce se stârnișe în urma lui, după ce-i făcuse, mai devreme, acea urare prințesei Aleli. El încerca să-i întrebe pe străjeri de ce anume îl conduc în fața Majestății Sale Regele Muscă-n Miere, dar ceea ce putu obține de la ei fură niște ghionturi și vorbe de ocară.



Ba gărzile îl mai și luară peste picior pe Zerbino, întrebându-l în zeflemea, dacă-i place tratamentul care i-l aplică, în vederea ducerii lui la palat. Zerbino, care le vorbise frumos soldaților și așteptase să fie tratat pe măsură, fu foarte dezamăgit de reacția acestora. Cine n-ar fi fost în locul lui!? Așa că, fără a mai stea mult pe gânduri, le ură gărzilor să se pună în locul lui, că să vadă cât de bine le-ar fi dacă cineva i-ar trata astfel.



Zis și făcut. Pumnul pe care una dintre gărzi i l-ar fi adresat lui Zerbino nimeri în fața celui alt oștean, și asta numai din cauză că tânărul își spusese dorința cu voce tare. Mâniat, soldatul lovit ripostă la rândul lui, izbindu-l pe colegul său, care-l lovide fără motiv.



Se iscă un tăărăboi desăvârșit. Soldații începură să se lovească unul pe celălalt, singurul care ieși neatins din toată povestea asta, fiind, firește, Zerbino. Oamenii se strânseră ca la urs, căci niciodată nu se mai petrecuse un asemenea spectacol pe străzile din Salerno: gărzile palatului să se bată între ele cu o asemenea

sălbăticie.



Cum bătlia era în toi, iar pe Zerbino nu mai avea cine să-l conducă la palat, acesta îi lăsa pe soldați în pace și se îndreptă singur spre reședința Regelui Muscă-n Miere.



Odată ajuns la palat, slujitorii regelui, care aflaseră despre Zerbino că este un mare vrăjitor, nu mai conteneau cu ploconelile la adresa lui.



Acest lucru îl binedispuse pe flăcău, dar, până la urmă, Zerbino se plictisi de atâtea plecăciuni care i se făceau, fără rost, gândea el. Așa că, le spuse tuturor celor de acolo: "Oameni buni, după atâtea ploconeli, vine și dansul. Dansați, odată, că v-ați sulemenit îndeajuns!"



Numai ce spuse Zerbino toate acestea, că oamenii din suita regelui Muscă-n Miere se puseră pe joc, de nu se mai puteau opri. Zerbino îi lăsa în treaba lor, mirându-se cât de multă cădere au vorbele lui, de la o vreme înapoi. Și, fără a mai sta mult pe gânduri, se introduse singur în sala de primire a regelui Muscă-n Miere.



Regele aștepta în Sala tronului, alături de prințesa Aleli și alți dregători de rang înalt. Muscă-n Miere era destul de mâniat. Auzise între timp cum gărzile sale se luaseră la bătaie fără niciun motiv, iar acum, servitorii lui dansau pe întrecute, lăsându-și la o parte îndatoririle din palat. Iar regele gândea că, în toate acestea, vinovat este numai Zerbino.



Tocmai atunci, Zerbino pătrunse în sala tronului. Servitorii care mai rămăseseră în preajma regelui Muscă-n Miere îl anunțara pe Majestatea Sa, că Zerbino i se înfățișează dinainte-i, respectându-i porunca de mai devreme.



Zerbino fu poftit să ia loc pe un scaun, apoi regele îi desemnă pe înalții săi dregători să-l studieze atent pe tânăr, pentru a vedea din ce categorie provine. După ce Zerbino le răspunse la toate întrebările lor întortocheate, dregătorii ajunseră la o singură concluzie: Tânărul era un om de rând, ba chiar un sărăntoc fără nicio educație, care cutezase să vrăjească inima prințesei Aleli și, drept pedeapsă, trebuia să fie condamnat la moarte, fără nicio zăbavă.



Cum auzi una ca asta, prințesa Aleli se duse grabnic la tatăl ei, regele, pentru a-l opri să facă o asemenea faptă necugetată. Ea îl iubea din toată inima pe Zerbino și n-ar fi conceput ca tânărul să fie executat. Dacă toate acestea s-ar fi întâmplat, ea și-ar fi pus negreșit capăt zilelor. Regele nu putea neglija un asemenea amănunt,



așa că îl delega pe sfetnicul Cotoi, să-l convingă pe Zerbino, să renunțe la unirea lui cu fiica regelui, căci un asemenea lucru era total nepotrivit pentru un tânăr dintr-o categorie atât de joasă ca a lui.



Cotoi se repezi la Zerbino dar nu reuși să-l convingă pe acesta de contrariu, oricât încerca cu vorba bună sau cu amenințările. Tânărul găsea răspuns la orice, așa că sfetnicul Cotoi se dădu bătut la toate încercările pe care le făcu. Zerbino nu se lăsă înduplecat și pace. Dacă frumoasa Aleli dorea să se căsătorească cu el, Zerbino nu avea nimic împotrivă. Ce rost aveau toate aceste intervenții ale lui Cotoi, un sfetnic prefăcut și schimbător după cum bătea vântul, cum îi spunea el.



Mâniat peste măsură de faptul că nu reușise nimic, ba chiar Zerbino îi citise în adâncul sufletului, Cotoi îi spuse Regelui Muscă-n Miere că orice încercare a sa de-al face rezonabil pe tânăr a fost sortită eșecului. Hotărârea a ceea ce avea să se întâmple îi aparținea Majestății Sale, el, Cotoi, se dădea bătut. Regele îl privi mâniat căci, niciodată până atunci, Cotoi nu-l pusese într-o asemenea situație grea, aceea de a lua o decizie grea, de față cu supușii săi. Regele își spuse că, imediat după ce va rezolva toată această chestiune, va trebui să se descotorosească de Cotoi, căci sfetnicul își arătase astăzi neputința în fața unei probleme de maximă importanță.



Drept urmare, Muscă-n Miere îi făcu semn lui Cotoi să se alăture celorlalți dregători de rând, ceea ce însemna că, de acum înainte, unul dintre aceștia îi va lua locul de mare sfetnic al regelui. Cotoi înlemni. Nu se gândise că o asemenea împrejurare îl poate îndepărta definitiv de la traiul bun pe care-l dusesse la curte vreme îndelungată. Ceilalți dregători îl mustrau și-l priveau pe sub sprâncene, căci îl învidiaseră până atunci pe Cotoi pentru poziția sa, iar acum, fiecare își spunea în sinea lui că poate fi vrednic de poziția de Mare Sfetnic.



Apoi, regele hotărî următoarele: Se va oficia nunta prințesei Aleli cu omul de rând Zerbino, însă, fiica sa va fi îndepărtată din Regatul Salerno, pentru tot restul vieții. Regele nu-i putea ierta lui Aleli faptul că dintre atâția pretendenți la mâna sa, toți prinți de rang înalt, ea îl alese pe un tăietor de lemne. Pe de altă parte, Regele vedea un lucru foarte bun în îndepărtarea lui Zerbino, care produsese, până atunci, numai încurcături. Zis și făcut. Veni și popa, care dădu binecuvântarea nunții celor doi, apoi...



...Zerbino și prințesa Aleli – soția sa, fură înștiințați de rege că vor părăsi imediat regatul Salerno, îndepărtându-se cu o corabie spre o direcție necunoscută. Ca să



nu fie singuri în toată această împrejurare, regele încuviință ca sfetnicul Cotoi, care nu-și mai putea îndeplini atribuțiile de dinainte, să le fie însoțitor și călăuzitor, de-acum încolo.



Cotoi nu știa ce să mai creadă. Ziua aceasta se dovedise una foarte proastă pentru el. Mai întâi, intrase în dizgrația regelui, care-l înlăturase din poziția de mare sfetnic, ocupată de el vreme îndelungată. Apoi, intră în slujba lui Zerbino, care îl citise, încă de la început, ce poamă e. Ce vremuri îl așteptau pe bietul Cotoi, nici el nu știa. Spășit și plin de deznădejde, acesta părăsi sala tronului, însoțit de gărzi și urmându-i pe Zerbino și Aleli. Când nimeni nu se mai uită la el, regele Muscă-n Miere își îngădui câteva lacrimi, căci îi pierduse în acea zi și pe fiica sa multiubită și pe sfetnicul Cotoi, de care se simțea destul de legat. Dar să fi rege nu-i deloc ușor, așa că trebuie, din când în când, să iei și hotărâri grele, cu care nu s-ar putea împăca un om de rând.



Deși era într-o poziție deloc avantajoasă, Cotoi se gândi să fie cât mai impulsiv, încă de la început, cu Zerbino: “Ne aflăm pe corabia asta în mijlocul mării și nici măcar nu avem ceva de mâncare” țipă Cotoi. “Ce fel de conducător ești tu? Eu nu sunt obișnuit cu un asemenea tratament”. Într-adevăr, nici Zerbino nu mâncase nimic, și-și spuse că nu ar fi rău să aibă la ei un coș plin cu fructe, pentru a-și astâmpăra foamea cu toții.



Cât ai clipi, în fața lor apăru un coș de fructe, căci tot ceea ce-și dorea Zerbino se împlinea pe dată. Prințesa Aleli nu mai putea de bucurie că soțul ei avea puteri miraculoase, iar Cotoi nu înceta să se mai mire că a nimerit pe lângă un adevărat vrăjitor, căci așa îl privea pe Zerbino.



Însă de intrigă nu se lăsa jupân Cotoi. Luându-l deoparte pe Zerbino îi spuse că nu se cade ca un tânăr atât de destoinic cum era el, să nu-i ofere în dar soției sale măcar un giuvaier de preț. Cum îl va privi prințesa Aleli pe Zerbino, când acesta nu-i va oferi niciun cadou de nuntă?



Zerbino, care nu se sinchisea defel de toate acestea, îi spuse lui jupân Cotoi să se ducă pe fundul mării și să ia de la împăratul peștilor ce giuvaier va dori. Dacă jupân Cotoi e preocupat într-atât de mult de această chestiune, el, Zerbino, nu-i va sta în cale cu nimic.



Într-o clipă, Cotoi se afla în apă, ținând în mână un diamant uriaș. Zerbino se aplecă repede peste bord ca să-l tragă pe corabie pe sfetnic, căci jupân Cotoi nu părea vrednic să reziste prea mult deasupra apei.



Zerbino îl întrebă ce se întâmplase mai devreme, iar Cotoi îi spuse că după discuția avută cu tânărul, care-i făcuse urarea aceea ciudată, ajunsese pe fundul mării, întâlnindu-se chiar cu împăratul peștilor. Acesta îi dăduse diamantul acela uriaș, cu rugămintea de al face cadou soției lui Zerbino. Zerbino se miră de toată povestea, căci își făcea și el socoteala că tot ceea ce spunea cu voce tare ori gândea se împlinea pe loc.



Dar, cum pe Zerbino nu-l mirau defel astfel de întâmplări, își văzu mai departe de condusul corabiei. Vremea era frumoasă și navigau drept înainte, însă spre ce destinație, asta era greu de spus. Erau înconjurați de ape din toate direcțiile, iar uscatul nu se zărea nicăieri. Cotoi încerca se se apropie de prințesa Aleli, căci, gândea el, dacă ști să te faci plăcut femeilor, ai toate șansele de-a reuși în politică. Lucru total neadevărat în cazul de față, căci oricât ar fi încercat să o măgulească jupân Cotoi pe prințesă, acesteia îi era gândul doar la dragul ei Zerbino.



Se lăsa seara, iar jupân Cotoi nu progresa deloc în încercarea lui de-a se face simpatic celor doi. Era ceva cu neputință de conceput pentru el. Se făcuse vreme îndelungată indispensabil regelui Muscă-n Miere, iar acum nu putea să intre în voia celor doi tineri. "Ce va mai urma, oare?" se întreba în gândul său, Cotoi.



A doua zi, vremea era la fel de frumoasă că și ieri, dar tot nu se zărea nimic în jur, oricât te-ai fi uitat. Cotoi începu să fabuleze, ca să le facă în necaz celor doi: "Priviți în depărtare!" spunea el "Se zărește o insula singuratică, pe care se află construit un palat fermecător". "Nu vedem nimic", răspundeau în cor Zerbino și Aleli, "credem că te înșeli, jupân Cotoi". "Ba, deloc", susținea acesta "se vede cât de frumos construit este palatul, ba chiar pot privi prin ferestrele lui ce mobilă luxoasă se află în camere. Și mesele sunt întinse cu fel de fel de bucate, iar tacâmurile sunt din aur curat.



Și nici nu găsești servitori lingușitori în acest palat, care să te păcălească în felul lor, obiectele știu ele însele ce trebuie să facă și totul se află în cea mai deplină curățenie. Iar dacă ai nevoie de un sfat sincer, zidurile palatului te îndrumă de fiecare dată pe calea cea dreaptă", încheie Cotoi. "Dacă există pe lume un astfel de palat cum spui tu, jupân Cotoi, mi-ar plăcea și mie să am unul la fel", zise Zerbino.



Nici nu-și isprăvi bine vorba că ajunseră în față unei insule pe care se afla un palat fermecător, întocmai ca acela despre care vorbise jupân Cotoi și pe care și-l dorise Zerbino.



Coborâră toți trei din corabie și se apropiară de poarta palatului. Jupân Cotoi se grăbi să intre primul, dar poarta nu se deschise în fața lui. “Al cui o fi palatul acesta” se întrebă Cotoi mirat. “Palatul este al lui Zerbino” îi răspunse poarta, iar când cei doi tineri se apropiară, se dădu la o parte, făcându-le loc să intre cu toții în curte.



“Vai, Zerbino, ce palat frumos ai”, îi spuse încântată prințesa Aleli. “Sunt convinsă că ne vom simți minunat aici, printre atâtea frumuseți”. Cotoi îi urmă îndeaproape, văzând că orice încercare a sa de-al înfunda pe Zerbino dădea greș, ba chiar acesta era și mai bine privit de către Aleli.



Când pătrunseră în palat, lucrurile se petrecură aidoma celor rostite de jupân Cotoi și dorite de Zerbino. Nu erau pe nicăieri servitori, însă obiectele știau singure de ce anume aveau nevoie stăpânii lor. Dacă, de exemplu, aceștia erau obosiți și doreau să se odinească, jilțurile veneau degrabă înspre ei, îmbiindu-i să se așeze.



“Bine ar fi să fie și o masă în jur”, spuse jupân Cotoi, iar Zerbino îl aprobă de astă dată. Imediat, o masă gata așternută s-a ivit în fața lor, căci tot ce-și dorea Zerbino se împlinea pe loc.



“N-ar strica și niște bucate de soi”, continuă jupân Cotoi, iar Zerbino își spuse că sfetnicul are dreptate, nu mai mâncaseră nimic de ieri. Imediat apărură farfurii și platouri cu fel de fel de bunătați, iar ospățul care urmă fu unul desăvârșit pentru toți trei.



Jupân Cotoi înțelesese că Zerbino are puteri magice, chiar dacă tânărul părea să nu se sinchisească foarte mult de acest lucru. Dar, acest fapt era mai puțin important, Cotoi își făcea socoteala că atâta timp cât îl va linguși pe Zerbino și va sta în preajma lui, va trăi împărătește și el. Doar tânărul i-o dovedise de atâtea ori, făcând să răsară din mijlocul mării insula aceea cu palatul fermecat. “Vai, Zerbino”, spuse Cotoi, “nici nu știi cât de fericit sunt să fiu în slujba unui vrăjitor atât de puternic cum ești tu. Îl depășești cu mult ca faimă pe regele Muscă-n Miere, dacă vrei să știi cu adevărat ceea ce cred despre tine”, spuse jupân Cotoi. Zerbino nu știa ce să creadă la cele spuse de Cotoi, însă se auzi o voce care venea din spatele lor: “Minți!”, tună vocea, “nimic nu-i adevărat din tot ce spui”.



Jupân Cotoi se întoarse înfricoșat în spate, iar acolo văzu o statuie din piatră, care vorbea cu grai omenesc. “Statuie frumoasă”, începu Cotoi, “cum să nu fie adevărat ceea ce am spus eu mai devreme. Îl prețuiesc foarte mult pe Zerbino și-mi doresc

să fiu toată viață în preajma lui, că să-l slujesc cu credință”. “Minți!”, tună iar statuia “tu nu-l socotești pe Zerbino decât un om oarecare, dar vrei să te folosești de puterile lui, ca să trăiești tu bine. Ți-am citit în suflet, lingușitorule. Și, de altfel, stăpânul Zerbino nu are nevoie de slujitori ca tine, căci ne are pe noi, care niciodată nu-l vom dezamăgi”, rosti mai departe statuia.



“Se pare că statuia are dreptate, Jupân Cotoi”, îi spuse Zerbino. Îmi aduc aminte că ai spus pe corabie fel de fel de lucruri despre un anume palat, iar eu mi-am dorit unul aidoma cu el. Și era vorba acolo de un palat nemaivăzut de frumos, leit precum acesta; de lipsa servitorilor – iată-ne singuri; de obiecte care știu să facă tot ceea ce își doresc stăpânii lor – iar jilțurile și masa s-au așternut în fața noastră când aveam mai multă nevoie de ele. Dar, parcă vorbeai că în acel palat, zidurile sunt cei mai buni sfetnici pentru stăpânii lor, iar statuia, care e și ea făcută din piatră, pare să confirme acest lucru prin ceea ce a spus” încheie Zerbino. Cotoi făcea fețe-fețe, căci nu putea nega nimic din toate acestea, tot ceea ce-și închipuise era acum adevărat, iar tinerelul acesta de Zerbino înțelegea dintr-o dată totul.



“Nu avem nevoie de-un slujitor ca tine, dragă Cotoi”, continuă Zerbino, “bine-ar fi să nu mai atingi niciodată pământul pe care călcăm, așa nu te vom mai putea vedea defel”. Tocmai atunci, Cotoi se simți ridicat în aer de-o forță nevăzută și dispăru din fața celor doi. Mulți spun că a plutit în aer tot restul zilelor, căci dacă Zerbino își dorea ceva, acel lucru se întâmpla aidoma cu cele spuse ori gândite de el.



Rămas singur cu buna și frumoasa Aleli, Zerbino o întrebă pe aceasta dacă se simte singură din pricina că nu-l mai au cu ei pe jupân Cotoi. Aleli nu era tristă din acest motiv – ea simțea că Zerbino nu o iubește la fel de mult cum și-ar dori, iar prințesa îi spuse acest lucru tânărului. “Să te iubesc?”, zise Zerbino, “dar niciodată nu am iubit pe nimeni, nu știu cum e. Dar dacă acest lucru te-ar face fericită, mi-aș dori să te iubesc cu adevărat, ca să nu mai te văd plângând”. Eeee, și atunci, Zerbino a devenit cu totul alt om. Nu mai era sălbatic și nesuferit, căci a simțit în suflet o dragoste nețărmuită pentru Aleli, iar acest lucru l-a luminat cu totul. A dat un nou sens vieții, răsplătind din acel moment iubirea fetei pentru el.



Cei doi tineri au trăit fericiți pe insula fermecată, vegheați îndeaproape de Zâna Apelor, cea care îi făgăduise lui Zerbino că nu va uita niciodată binele făcut de acesta. Iar dacă povestea e măcar un pic adevărată, cei doi ar putea trăii și astăzi, în palatul lor, iubindu-se la fel de mult ca la început.

